

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Marcely Sedmíkové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **L. S.**, zast. Mgr. Lenkou Korečkovou, advokátkou se sídlem v Rychnově nad Kněžnou, Sokolovská 1494, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, za účasti: **L. D.**, bytem Doudleby nad Orlicí, Švermova 67, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. listopadu 2012, č.j. 16904/ZP/2012-6, t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět sporu

Rozhodnutím č. j. ŽP 5323/2011-14425/12-F ze dne 18. 6. 2012 povolil Městský úřadu Kostelec nad Orlicí (dále i „vodoprávní úřad“), osobě zúčastněné na řízení dle ustanovení § 18 odst. 3 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a

kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vodovodech a kanalizacích“), vypouštění předčištěných odpadních vod z bytového domu na stavebním pozemku p. č. 138/2 v k. ú. Doudleby nad Orlicí do kanalizace městyse Doudleby nad Orlicí (výroková část I.). Výrokovou částí II. vodoprávní úřad dle ustanovení § 15 odst. 2 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“), povolil osobě zúčastněné na řízení stavbu domovní čistírny odpadních vod SILT 15 STANDARD, včetně propojovací kanalizace, a to na pozemku p. č. 341/26 v téže katastrálním území. Vodoprávní úřad současně stanovil podmínky pro vypouštění odpadních vod a pro provedení stavby vodního díla.

Odvolání žalobce proti výroku I. citovaného rozhodnutí žalovaný dle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl jako nepřijatelné. Odvolání žalobce proti výroku II. uvedeného rozhodnutí pak dle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah žaloby

S tím ovšem nesouhlasil žalobce. Proto hned v úvodu žaloby v obecné rovině vyjádřil přesvědčení, že žalovaný i vodoprávní úřad si pro svá rozhodnutí neobstaraly veškeré podklady a neprovedly veškeré důkazy, které byly pro vydání rozhodnutí nezbytné, a porušily povinnost zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, čímž porušily ustanovení §§ 50 a 52 správního řádu, a současně postupovaly nesprávně, když se dostatečně nevypořádaly se všemi řádně odůvodněnými a včas podanými námitkami a nepřihlédly ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, čímž porušily ustanovení § 50 odst. 4 téhož zákona. Napadené rozhodnutí bylo dále vydáno dle jeho názoru v rozporu s ustanovením § 24a vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území. V důsledku nesprávných a nezákonných rozhodnutí došlo k povolení stavby, která může ohrozit zdraví a majetek žalobce, jeho rodiny a jeho zaměstnanců. Žalobce se cítí být napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech zaručených v člancích 31 a 35 Listiny základních práv a svobod, tj. v právu na příznivé životní prostředí a v právu na ochranu zdraví.

Tyto obecné výtky konkretizoval následně. Předně nesouhlasil s názorem správních orgánů, že vypouštěním odpadních vod do kanalizace Městyse Doudleby nad Orlicí nemůže být přímo dotčeno jeho vlastnické právo, tedy brojil proti tomu, že mu nebylo v tomto řízení přiznáno postavení jeho účastníka. Dle jeho názoru v případě ucpání či jiné havárie kanalizační sítě, ke které dochází v těchto místech poměrně pravidelně, bude jako vlastník bezprostředně sousedícího pozemku a vodního zdroje téměř jistě dotčen. Na této skutečnosti nemění nic ani fakt, že se jedná o jinou (avšak bezprostředně sousedící a navazující kanalizační větev), neboť činnost kanalizačního systému je vzájemně propojena a ovlivňuje se.

Dále žalobce připomněl, že nesouhlasí se stavbou vodního díla – typové domovní čistírny odpadních vod, propojovací kanalizace do obecní kanalizace a s vypouštěním předčištěných odpadních vod z objektu výše uvedeného bytového domu z důvodů špatného stavebnětechnického stavu kanalizace v místě budoucího připojení, nedostatečné kapacity kanalizace, obtěžujícího zápachu a především nebezpečí znečištění jediného zdroje vody.

Dle žalobce žalovaný přesto, že ve svém předchozím zrušujícím rozhodnutí uložil prvoinstančnímu orgánu podrobně se zabývat jeho jednotlivými námitkami, později na tento svůj pokyn ze zcela nepochopitelných důvodů rezignoval a do odůvodnění svého rozhodnutí převzal vágní a nedostatečné odůvodnění městského úřadu, které doplnil, v míře nečetné, o obecné a místy až alibistické výroky vlastní.

Přitom špatný stavebnětechnický stav (časté havárie s rozlitím odpadních vod na pozemek žalobce) připouští ve svém vyjádření k povolení i městys, byť se dle jeho názoru týká sousední větve. Diametrálně odlišný stav jednotlivých větví však předpokládat nelze, neboť systém kanalizace byl v daném místě vybudován stejnou technologií ve stejném čase. Za irelevantní považoval žalobce požadavek krajského úřadu na předložení důkazů o špatném stavu kanalizace ze strany žalobce, který je v rozporu s ustanoveními §§ 50 až 52 správního řádu, zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu je povinen správní orgán.

Nedostatečně se měl správní orgán vypořádat i s námitkou ohledně obtěžujícího zápachu, když konstatoval, že dotčená čistírna odpadních vod je „certifikovanou čistírnou vod, která splňuje legislativní a technické normy“, a dále označil výtky žalobce za „předčasné“. Výrok správního orgánu, že ČOV splňuje všechny zákonné požadavky, je dle názoru žalobce zcela bez významu, neboť plnění zákonných norem je podmínkou základní a nutnou, jež vůbec umožňuje takový výrobek na území ČR prodávat a používat. Jednotlivé normy však upravují pouze „kritické“ hodnoty, které jsou pro zdraví člověka škodlivé a nesouvisí, s často subjektivními, pachovými vjemy. Správní orgán zcela opomenul hledisko vhodnosti umístění a provozu předmětné ČOV (středně velká domovní ČOV, nikoli běžná ČOV u rodinného domu) v těsné blízkosti nemovitostí žalobce (cca 5-6 metrů od zdi budovy žalobce). Existují přitom seriózní vědecké výzkumy, podle kterých zápach ovlivňuje emoce, imunitní systém a následně může být i příčinou kardiovaskulárních nemocí, tj. je nutno se jím zabývat jako rizikovým faktorem z hlediska lidského zdraví. Žalobce z tohoto úhlu pohledu navíc nechápal, proč jsou jeho námitky ohledně obtěžujícího zápachu námitkami „předčasnými“, když z obsahu odůvodnění není zřejmé, kdy by měl tuto svou námitku vznášet. Vyjádřil proto domněnku, že se správní orgány námitkou zápachu dostatečně nezabývaly a nezkoumaly například problematiku odvětrání povolené ČOV.

Jako nejzávažnější pochybení správních orgánů obou stupňů však žalobce vnímal naprosto nedostatečné odůvodnění v případě zamítnutí námitky možného ohrožení jediného zdroje vody pro jeho výrobní podnik, která je užívána denně jednak v rámci výroby k ochlazovacím, úklidovým ale i jiným účelům a současně též (v souladu s povolením) ke sprchování a umývání rukou. Případná kontaminace

tohoto jediného vodního zdroje by tak pro zdraví žalobce, ale i pro zdraví jeho zaměstnanců, mohla mít závažné zdravotní následky. Kromě toho by kontaminace a následné vyčištění zdroje, pokud by vůbec bylo možné, znamenaly i dlouhodobé přerušení výroby a vznik nemalých škod.

Žalovaný měl pochybit, pokud se v odůvodnění rozhodnutí vůbec nezabýval námitkou žalobce ohledně porušení „bezpečné vzdálenosti“ pro umístění ČOV od zdroje vody. Renomovanými výrobci uváděná minimální vzdálenost při prostupném podloží, které je v místě stavby (kamenitopísčité zemině), je 30 m. Nezabýval se námitkou uvedení nepravdivých údajů ze strany vodoprávního úřadu ohledně této vzdálenosti a tuto vzdálenost nepřezkoumal. Žalobce v tomto směru poukázal na situační plánec, který je součástí spisu a na ustanovení § 24a vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území a na normu ČSN 75 5115 týkající se umístění studní, když má za to, že stejné podmínky, které jsou vyžadovány pro umístění studny, by měly být vyžadovány při umístění zdrojů možného znečištění v blízkosti již existující studny. S odkazem na citovanou normu žalobce dále namítá, že mu není známo, že by v této věci proběhlo hydrogeologické posouzení, na základě kterého by příslušný orgán vzdálenost ČOV, jakožto zdroje možného znečištění (podle § 24a shora citované vyhlášky minimálně 30 m) od studny žalobce zkrátil, a toto stanovisko náležitě odůvodnil.

Namísto toho žalovaný převzal dle žalobcova mínění zavádějící a poněkud zmatenou argumentaci (s ohledem na předchozí konstatování těsnosti a nepropustnosti ČOV) prvoinstančního orgánu o proudění podzemních vod v daném území. Podle názoru žalobce mnohem větší ohrožení představuje z tohoto pohledu nebezpečí možných záplav v důsledku přívalových dešťů nebo v důsledku rozvodnění řeky, při kterých je vzdálenost ČOV od zdroje vody klíčovým faktorem a proudění vody nepřirozeným způsobem, tj. od ČOV směrem k řece, předpokládat nelze. Navíc se správní orgány nevypořádaly ani s námitkou, že plánovaná ČOV se bude nacházet v blízkosti části pozemku, která je běžně využívána motorovými vozidly, což riziko případného poškození ČOV a následné havárie s možnou kontaminací zdroje vody ještě zvyšuje.

Nesprávné a zavádějící je i sdělení krajského úřadu, který konstatoval, že studna žalobce nepožívá žádné ochrany vodního zdroje ve smyslu ustanovení § 30 vodního zákona. Žalobce je však přesvědčen, že každý je povinen, v souladu s obecnými principy práva, předcházet vzniku škod, a to jak materiálních, tak nemajetkových. Argumentace nesouvisejícími ustanoveními speciálních právních předpisů a naopak úmyslné opomíjení jiných souvisejících, avšak „nehodících“ se ustanovení (např. § 3 z. č. 167/2008 Sb., o předcházení ekologické újmy) je zjevným obcházením a zneužíváním práva.

Navrhl proto, aby krajský soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný předeslal, že se zákonností postupu a rozhodnutí vodoprávního úřadu zabýval již na základě předchozího odvolání žalobce a to v rozhodnutí o odvolání č. j.: 22430/ZP/2011-8 ze dne 26. 1. 2012. Krajský úřad tímto prvním rozhodnutím v dané věci napadené rozhodnutí vodoprávního úřadu č. j.: ŽP 5323/2011-20962/11-F ze dne 31. 8. 2011 zrušil a věc vrátil k novému projednání.

Dále zdůraznil, že v dané věci bylo vodoprávním úřadem rozhodováno o dvou věcech. Jednak bylo povoleno vypouštění předčištěných odpadních vod do kanalizace městyse Doudleby nad Orlicí a současně povolena i stavba domovní čistírny odpadních vod a propojovací kanalizace na pozemku p. č. 341/26 v katastrálním území Doudleby nad Orlicí. Z tohoto důvodu vodoprávní úřad vedl dva okruhy účastníků řízení. Jak podle vodoprávního úřadu, tak dle názoru krajského úřadu, nejsou povoleným vypouštěným odpadních vod do kanalizace městyse Doudleby nad Orlicí přímo dotčena práva nebo povinnosti žalobce. Žalobce odůvodňuje své postavení účastníka z důvodu havárie či ucpání veřejné kanalizace. Nejenom že se jedná o zcela nepředvídatelné skutečnosti, ale hlavně nelze, jak uvádí žalobce „poměrně časté ucpávání kanalizace“ v daném místě, dávat do přímé souvislosti s teprve budovanou čistírnou odpadních vod a jejím připojením na veřejnou kanalizaci. Podstatnou skutečností je to, že vlastník a provozovatel kanalizace v Doudlebach nad Orlicí s připojením souhlasil. S tím úzce souvisí i namítaný špatný stavebnětechnický stav a nedostatečná kapacita veřejné kanalizace v daném místě připojení domovní čistírny odpadních vod. K tomuto argumentu vodoprávní úřad uvedl, že vlastník a provozovatel předmětné kanalizace napojení odsouhlasil. Vzhledem k tomu, že za stav a provoz kanalizace její vlastník a provozovatel plně odpovídá, a to se všemi technickými a právními důsledky, nepochybně tyto skutečnosti při vydání souhlasu s napojením zohlednil. Pokud tak vodoprávní úřad nedisponuje jinými indiciemi o stavu a kapacitě kanalizace, vyjma nepodloženého tvrzení žalobce, není důvodu nezohlednit souhlas vlastníka a provozovatele kanalizace. V této souvislosti nutno žalovaný zmínil, že Městský úřad Kostelec nad Orlicí, odbor územního plánu - stavební úřad, vydal dne 15. července 2011 pod č. j.: ÚPS 5106/11-18168/11-L, územní souhlas na umístění stavby „domovní čistírna odpadních vod a propojovací kanalizací do veřejné kanalizace“ pro dům čp. 117 na pozemku p. č. 341/26 a 341/3 v katastrálním území Doudleby nad Orlicí. Předmětná stavba tudíž byla umístěna.

S výše citovaným souvisí dle žalovaného i výtky žalobce ohledně vhodnosti umístění čistírny odpadních vod v zastavěné části obce. K tomuto dodal, že vodoprávní úřad se již nezabýval vlastním umístěním stavby čistírny odpadních vod. Ta již byla odborem územního plánu městského úřadu Kostelec nad Orlicí umístěna.

K žalobcově námitce ohledně zápachu z budoucího provozu čistírny odpadních vod podpořené odkazem na internetové stránky společnosti Veolia uvedl, že zápach takových rozměrů se řeší především u větších než domovních čistíren odpadních vod. To nepřímo dokladuje i skutečnost, že žalobce odkázal na

internetové stránky provozovatele, který provozuje čistírny odpadních vod velkých měst. Žalobce poukázal také na odvětrání čistíren odpadních vod jednoho z mnoha výrobců čistíren, a to společnosti Vodní zdroje ekomonitor spol. s r. o. Čistírna odpadních vod tohoto výrobce ale není použita v daném případě a tudíž nelze stejnou technologii použít na výrobce použité čistírny odpadních vod EKOSILT, s.r.o. se sídlem v Olomouci. Ten používá jiný systém čištění odpadních vod. Použité technické řešení odpovídá dle žalovaného platným právním i technickým normám.

Pokud se týká možného ohrožení zdroje podzemní vody žalobce, vodoprávní úřad se dle názoru žalovaného s touto námitkou dostatečně ve svém rozhodnutí vypořádal. Doplnil pouze, že veškeré čistírny mají atesty nepropustnosti s tím, že stavba čistírny odpadních vod byla v daném území již umístěna formou územního souhlasu. Podotkl, že podzemní vody mohou proudit směrem k vodnímu toku ale i směrem opačným. V této otázce je zásadní posouzení odborné osoby – hydrogeologa, na které vodoprávní úřad poukázal.

Žalovaný dále konstatoval, že postupem jak orgánu první, tak instance druhé, nebyl žalobce, ani jiný z účastníků řízení krácen na svých právech. Oba správní orgány postupovaly plně v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu. Svým postupem šetřily práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká. Současně dbaly na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Jak vyplývá z obsahů spisových složek, oba správní (vodoprávní) úřady se podrobně věnovaly všem námitkám účastníka řízení a umožnily mu hájit svá práva ve smyslu platných ustanovení správního řádu. Stejně tak postupoval žalovaný v odvolacím řízení.

Nesouhlasil s názorem žalobce, že si správní orgány neobstaraly nezbytné podklady nebo že by se nevypořádaly s jeho námitkami. Neztotožnil se s tím, že by byla povolena stavba čistírny odpadních vod, která by mohla ohrozit zdraví a majetek žalobce, jeho rodiny a zaměstnanců. Takové tvrzení považoval za účelové a zcela nepotvrzené. Absence relevantních důvodů pro uplatnění žaloby je dle názoru žalovaného zjevná z odkazů na záplavy z přívalových dešťů a pro daný případ neaplikovatelná ustanovení zákona č. 167/2008 Sb., o předcházení ekologické újmy.

Žalovaný proto navrhl žalobu pro její bezdůvodnost zamítnout.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen “s. ř. s”). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu udělili oba

účastníci řízení souhlas postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s., o čemž byli ve výzvě předsedy senátu řádně poučeni. O věci usoudil následovně.

Předně k vymezení účastníků řízení ve věci vypouštění odpadních vod. Dle § 31 odst. 1 zákona o vodovodech a kanalizacích nestanoví-li tento zákon jinak, postupují orgány veřejné správy v řízení podle tohoto zákona podle správního řádu. Tak je tomu i v řízeních, která se týkají odvádění odpadních vod. Konkrétně dle odst. 3 této normy mohou být odpadní vody, které k dodržení nejvyšší míry znečištění podle kanalizačního řádu vyžadují předchozí čištění, vypouštěny do kanalizace jen s povolením vodoprávního úřadu. Vodoprávní úřad může povolení udělit jen tehdy, bude-li zajištěno vyčištění těchto vod na míru znečištění odpovídající kanalizačnímu řádu.

V případě žalobce přicházelo v úvahu účastenství v daném správním řízení toliko z titulu ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu. Dle něho jsou účastníky správního řízení též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech.

V rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2012, č.j. 22430/ZP/2011-8, kterým zrušil původní rozhodnutí vodoprávního úřadu ve věci, žalovaný vodoprávnímu úřadu uložil, aby vydefinoval okruhy obou spojených řízení. Vodoprávní úřad tak ve svém rozhodnutí ze dne 18. 6. 2012, č.j. ŽP 5323/2011-14425/12-F, učinil a na str. 5 rozhodnutí vymezil jak účastníky řízení ve věci povolení ke stavbě vodního díla, tak účastníky řízení ve věci povolení k vypouštění odpadních vod. Zatímco v prvním z uvedených řízení žalobci postavení účastníka řízení přiznal, ve druhém nikoliv. Je pravdou, že podrobněji své závěry o vymezení účastníků řízení nerozvedl. Žalovaný se pak v napadeném rozhodnutí s takto vymezeným okruhem účastníků řízení ve věci vypouštění odpadních vod ztotožnil a dodal, že žalobce nebyl zařazen do okruhu účastníků daného řízení, neboť jeho vlastnické právo nemůže být vypouštěním odpadních vod do kanalizace městyse Doudleby nad Orlicí přímo dotčeno. Proto ostatně zamítl odvolání žalobce do výroku napadeného rozhodnutí, kterým bylo osobě zúčastněné na řízení povoleno dle § 18 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích vypouštění odpadních vod za stanovených podmínek, jako zjevně nepřipustné, neboť nebylo podáno účastníkem tohoto správního řízení.

K uvedenému krajský soud uvádí, že závěry správních orgánů ohledně účastenství žalobce v řízení ve věci vypouštění odpadních vod shledal správnými. Je pravdou, že jejich odůvodnění je velmi stručné, až strohé. Zvláště vodoprávní úřad po té, co jej k tomu zavázal žalovaný coby odvolací orgán, měl bezpochyby objasnění svých závěrů o vymezení účastníků jednotlivých správních řízení věnovat větší prostor. Nic to však nemění na správnosti a zákonnosti tohoto závěru. Jak plyne z ustanovení § 18 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích, předmětem tohoto správního řízení je povolení vodoprávního úřadu k vypouštění předčištěných odpadních vod do kanalizace, případně stanovení podmínek pro tuto činnost. Samotné povolení k vypouštění předčištěných odpadních vod udělené žadateli však není způsobilé dotknout se jakkoliv práv a povinností žalobce, coby vlastníka

sousedních nemovitostí. Vodoprávní úřad jím pouze svoluje v jakém množství a s jakou nejvyšší přípustnou mírou nečištění mohu být odpadní vody vypouštěny do veřejné kanalizace, nic dalšího. Uvedeným povolením se žalobcova práva ani povinnosti oproti původnímu stavu před udělením povolení nijak nemění. Ovlivněno není jakkoliv ani jeho právo vlastnické k sousedním nemovitostem, právě jehož dotčení žalobce namítal. Toho je způsobilé dotknout se až navazující rozhodnutí o povolení stavby konkrétního vodního díla, v daném případě domovní čistírny odpadních vod. Účastníkem tohoto správního řízení žalobce byl.

Krajský soud proto opakuje a uzavírá, že správní orgány odůvodnily vymezení okruhu účastníků správního řízení ve věci vypouštění předčištěných odpadních vod sice stručně, ale jimi učiněný závěr je v souladu s ustanovením § 27 odst. 2 správního řádu ve spojení s § 18 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích. Rušit žalované rozhodnutí jenom z toho důvodu, že tento závěr měl být odůvodněn správními orgány podrobněji, by dle krajského soudu bylo projevem formalismu, neboť výsledek spočívající v závěru, že žalobci nepřísluší postavení účastníka tohoto řízení, by zůstal zcela shodný.

Pokud jde o námitky žalobce ohledně špatného stavebně technického stavu kanalizace a její nedostatečné kapacity, musel krajský soud plně přisvědčit závěrům žalovaného, které ohledně nich učinil v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Předně je třeba vyjít z ustanovení § 114 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v platném znění, dále jen „stavební zákon“, podle jehož prvního odstavce může účastník řízení ve stavebním (povolovacím) řízení uplatnit námitky jen proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Podle druhého odstavce citovaného ustanovení se pak k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území, nepřihlíží.

Z toho plyne, že každá námitka proti zamýšlenému stavebnímu záměru má svůj čas, že ji nelze uplatňovat kdykoliv v procesu povolování stavby v širším slova smyslu. Tedy jak v územním řízení, tak i ve stavebním řízení nebo kolaudačním řízení. Zmíněná ustanovení ostatně odpovídají ve stavebním zákoně opakovaně užívané zásadě koncentrace řízení.

Žalobcem uplatněné žalobní námitky týkající se údajného špatného stavebnětechnického stavu kanalizace a její nedostatečné kapacity jsou námitkami, které se řeší a je nutno je vyřešit právě v řízení o umístění stavby. Tento fakt vyplývá z ustanovení § 90 stavebního zákona, v němž jsou stanovena základní hlediska, podle kterých stavební úřad posuzuje žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby. Kromě jiných to jsou podle písm. d) citovaného ustanovení i otázky související

s požadavky stavby na veřejnou a technickou infrastrukturu, kterou vymezuje § 2 odst. 1 písm. k) stavebního zákona. Podle něho jsou veřejnou infrastrukturou následující pozemky, stavby, zařízení:

1. dopravní infrastruktura, například stavby pozemních komunikací, drah, vodních cest, letišť a s nimi souvisejících zařízení;
2. technická infrastruktura, kterou jsou vedení a stavby a s nimi provozně související zařízení technického vybavení, například vodovody, vodojemy, kanalizace, čistírny odpadních vod, stavby a zařízení pro nakládání s odpady, trafostanice, energetické vedení, komunikační vedení veřejné komunikační sítě a elektronické komunikační zařízení veřejné komunikační sítě, produktovody;
3. občanské vybavení, kterým jsou stavby, zařízení a pozemky sloužící například pro vzdělávání a výchovu, sociální služby a péči o rodiny, zdravotní služby, kulturu, veřejnou správu, ochranu obyvatelstva;
4. veřejné prostranství zřizované nebo užívané ve veřejném zájmu.

Že jde přitom o otázky zásadní, které musí být vyřešeny v rámci územního řízení, bez nichž nelze zdárně postupovat v dalších krocích povolovacího procesu, vyplývá též z ustanovení § 88 stavebního zákona. Podle něho totiž stavební úřad územní řízení přeruší, kromě důvodů uvedených ve správním řádu, také v případě, že záměr klade takové požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, že jej nelze bez vybudování příslušných nových staveb a zařízení nebo úpravy stávajících realizovat, a zároveň vyzve žadatele k předložení plánovací smlouvy. Jinými slovy, v přezkoumávané věci otázky stavebnětechnického stavu kanalizace a dostatečnosti její kapacity musely být vyřešeny již v rámci územního řízení.

Ze správního spisu přitom plyne, že předmětná stavba domovní čistírny odpadních vod již umístěna byla, konkrétně územním souhlasem Městského úřadu Kostelec nad Orlicí ze dne 15. 7. 2011, č.j. ÚPS 5106/11-18168/11-L. Žalobce přitom netvrdil, že by tento úkon správního orgánu byl v minulosti napaden.

V návaznosti na to s ohledem na znění § 15 odst. 2 stavebního zákona vydal Městský úřad Kostelec nad Orlicí dne 18. 10. 2012 pod č.j. SÚŽP 5106/11-21757/12-L souhlas, kterým ověřil dodržení podmínek uvedeného územního souhlasu

Z uvedeného je tak zřejmé, že pro řešení námitek týkajících se špatného stavebně technického stavu kanalizace a její nedostatečné kapacity, totožných v tomto směru s námitkami žalobními, již nebyl ve stavebním řízení prostor. Respektive, že k nim ve smyslu § 114 odst. 2 stavebního zákona nemělo být vůbec přihlíženo. Skutečnost, že se jimi vodoprávní úřad zabýval, samozřejmě nezakládá nezákonnost ani jeho, ani žalovaného rozhodnutí. To ovšem nemůže nic změnit na skutečnosti, že o těchto námitkách již nemohlo být z hlediska materiálního správními orgány rozhodováno ve stavebním řízení. Je vyloučeno, aby o námitkách patřících

do územního řízení bylo věcně rozhodováno ve stavebním řízení, potažmo v přezkumném soudním řízení v rámci žaloby proti povolení stavby domovní čističky odpadních vod.

Důvodnou neshledal krajský soud námitku žalobce, že povolená stavba domovní čističky odpadních vod jej může obtěžovat nadměrným zápachem. Žalobce pouze ve zcela hypotetické rovině rozvinul úvahy o problematice zápachu provázejícího provoz čističek odpadních vod a o negativním vlivu zápachu na různé aspekty lidského zdraví. Z obsahu žaloby je přitom evidentní, že zdrojem jeho úvah byly zejména internetové stránky některých výrobců čističek odpadních vod (odlišných od výrobce povolené ČOV). Na základě jimi deklarovaných doporučení pak vytýkal žalovanému, že se nezabýval jednak kritériem vhodnosti umístění a provozu povolené ČOV ve vzdálenosti 5-6 m od zdi jeho budovy, jednak jejím odvětráním. Žalobce ale v souvislosti s touto žalobní námitkou neuvedl jediné zákonné ustanovení či ustanovení jiného právního předpisu nižší síly, které měly správní orgány povolením uvedeného vodního díla porušit. Tvzení o dotčení jeho práv v důsledku možnosti zápachu z povolované ČOV tak zůstaly ve zcela obecné rovině, bez jakékoliv bližší konkretizace. Krajský soud proto nemůže jinak, než ve stejné míře obecnosti konstatovat, že žádné porušení zákonnosti v tomto ohledu neshledal ani on a připomenout závěr žalovaného podpořený obsahem správního spisu, že povolovaná čistička odpadních vod splňuje všechny legislativní i technické normy ve smyslu zákona č. 22/1967, o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a nařízení vlády č. 190/2002 Sb., kterým se stanoví technické požadavky na stavební výrobky označované CE, ve znění pozdějších předpisů.

Krajský soud navíc v obsahu správního spisu nepřehlédl, že pokud žalobce na počátku správního řízení argumentoval nebezpečím možného zápachu, bylo to především na základě jeho zkušeností z minulosti, kdy mělo docházet k ucpávání kanalizace pod jeho pozemkem a následnému prosakování odpadních vod. Vodoprávní úřad se touto problematikou podrobně zabíral s výsledkem, že odpadní vody z povolované ČOV budou odváděny do zcela jiné kanalizační větve, tedy že tato obava žalobce je nedůvodná. Tato námitka žalobce tedy byla spolehlivě vyvrácena, ten se pak v souvislosti s existencí zápachu soustředil ohledně možnosti jeho zdroje pouze na vlastní stavbu ČOV (viz shora).

Poslední žalobcova námitka spočívala v obavě ze znečištění vody v jeho studni, která se nachází zhruba 12 m od ČOV. Dle žalobce správní orgány měly porušit ustanovení § 24a vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území a normu ČSN 75 5115 týkající se umístění studní. Žalobcem zmiňované ustanovení § 24a odst. 1 citované vyhlášky upravuje umístění studní individuálního zásobování vodou. Dle odst. 1 studna individuálního zásobování vodou musí být situována v prostředí, které není zdrojem možného znečištění ani ohrožení jakosti vody ve studni, a v takové poloze, aby nebyla ovlivněna vydatnost sousedních studní. Žalobce pak poukazoval zejména na odst. 3 písm. a) podle něhož nejmenší vzdálenost studny od zdrojů možného znečištění je stanovena podle

druhu možného zdroje znečištění pro prostupné prostředí u žump, malých čistíren a kanalizačních přípojek na 30 m.

Žalobcem citované ustanovení vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, však v dané věci na místě aplikovat nebylo a to hned ze dvou důvodů. Jak už je patrné z názvu tohoto právního předpisu a zejména pak z ustanovení jeho § 1 odst. 1, tato vyhláška stanoví obecné požadavky na využívání území při vymezování ploch a pozemků, při stanovování podmínek jejich využití a umísťování staveb na nich a rozhodování o změně stavby a o změně vlivu stavby na využití území. Ve fázi povolovacího řízení tedy již k žalobcem citovanému ustanovení § 24a (které je součástí Hlavy II – Požadavky na umísťování staveb) správní orgány přihlížet nejenom nemusely, ale ani nemohly. Otázka umístění povolované stavby byla totiž předmětem shora již citovaného územního souhlasu Městského úřadu Kostelec nad Orlicí ze dne 15. 7. 2011, č.j. ÚPS 5106/11-18168/11-L.

Druhým (podpůrným) důvodem je fakt, že ustanovení § 24a citované vyhlášky se týká umísťování studen individuálního zásobování vodou, nikoliv umísťování staveb čistíček odpadních vod (totéž lze konstatovat o obsahu žalobcem zmiňované ČSN 75 5115 „Jímání podzemní vody“, která platí pro navrhování, výstavbu a provoz nových nebo rekonstruovaných jímacích objektů a jímacích zařízení prosté podzemní vody). Tvzení žalobce, že správní orgány se při svých úvahách ohledně možnosti znečištění žalobcovy studny nevypořádaly s odstupovými vzdálenostmi stanovenými shora citovanou vyhláškou, tak nebylo přiléhavé a důvodné.

Ohledně dané problematiky považuje krajský soud dále za podstatné, že u studny žalobce není stanoveno vodoprávním úřadem ochranné pásmo ve smyslu ustanovení § 30 vodního zákona. Pokud by tomu tak bylo, musel by se samozřejmě vodoprávní úřad s takovou skutečností řádně vypořádat, v přezkoumávané věci však takovou povinnost neměl.

Správní orgány vyšly při svých úvahách týkajících se dané otázky zejména ze znalosti místních poměrů vyplývající jednak z úřední činnosti, jednak podpořené existenci hydrogeologického posudku vypracovaného pro dané území v rámci jiného správního řízení. Žalobce sice závěry správních orgánů odmítá, ale nevznesl jedinou konkrétní námitku, která by kupříkladu závěry tohoto znaleckého posudku rozporovala. Žalobcova tvrzení o možnosti kontaminace studny z důvodu přívalových dešťů či rozvodnění řeky tak zůstávají ve zcela obecné rovině.

Totéž lze říci i o jeho obavách z možnosti poškození ČOV motorovými vozidly. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že stavba čistíčky odpadních vod se sice nachází v blízkosti pozemní komunikace, rozhodně však zcela mimo ni, takže průjezdem motorových vozidel po pozemní komunikaci ohrožena být nemůže. Ostatně žalobce opět neuvádí, jaké ustanovení konkrétního právního předpisu měly správní orgány porušit, pokud se této problematice (kterou otevřel žalobce v žalobě) v odůvodnění svých rozhodnutí výslovně nevěnovaly.

Obiter dictum krajský soud uvádí, že samozřejmě chápe obavy žalobce z možných negativních projevů souvisejících s provozem povolené ČOV. Méně však již rozumí argumentům žalobce o odporu vůči předmětné stavbě. Z obsahu správního spisu nelze dovodit, jak bylo řešeno čištění odpadních vod u bytového domu ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení doposud. Na základě fotografické dokumentace založené ve správním spise se ale krajský soud domnívá, že se nejedná o novostavbu. Tento bytový dům tedy byl zřejmě již v minulosti obýván, což znamená i existenci odpadních vod. Pokud tedy v současnosti jeho vlastník hodlá přistoupit k tomu, že vyřeší otázku odvodu odpadních vod do veřejné kanalizace vybudováním zcela nové domovní čistírny odpadních vod odpovídající současným požadavkům, lze s největší pravděpodobností předpokládat ohledně způsobu čištění odpadních vod z tohoto bytového domu zlepšení oproti předchozímu stavu a to i s ohledem na aspekty týkající se životního prostředí v daném místě. Ve světle uvedeného tak některé z námitek žalobce působí až dojmem účelovosti.

Krajskému soudu proto nezbylo, než žalobu zamítnout, protože nepřisvědčil žalobní námitce a neshledal tak žalobu důvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný, ten však náhradu nákladů nepožadoval, ostatně krajský soud ze správního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké náklady v souvislosti se soudním řízením vznikly.

Náklady řízení nemohly být přiznány ani osobě zúčastněné na řízení. Dle § 60 odst. 5 s. ř. s. má totiž osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Taková situace v projednávané věci nenastala, osoba zúčastněná na řízení ostatně přiznání nákladů řízení ani nepožadovala.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 17. března 2014

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu